

Sygn. akt I DO 30/19

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik

w sprawie **J. B. R.** – sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku
po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 14 maja 2019 roku
wniosku obwinionego J. B. R. z dnia 14 maja 2019 roku
w przedmiocie wyłączenia Sędziów Sądu Najwyższego ze składu orzekającego
oraz wniosków dowodowych

postanowił:

- I. oddalić wnioski dowodowe;
- II. nie uwzględnić wniosku o wyłączenie SSN M. B., SSN J. W.,
SSN P.S. N. od orzekania w sprawie o sygn. akt I DO 30/19.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 14 maja 2019 roku obwiniony J. B. R., domagał się wyłączenia od rozpoznania sprawy o sygn. akt I DO 30/19, wyznaczonych do składu orzekającego sędziów: SSN M. B., SSN J. W., SSN P. S. N..

Jako okoliczność uzasadniającą wyłączenie sędziów, obwiniony wskazał wadliwy przebieg procedury wyboru sędziów z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa, której skład został ukształtowany w wyniku wyboru przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r.

o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3 ze zm.). Podniósł, że sędziowie, których wyłączenia się domaga nie dają gwarancji niezawisłości, zaś sąd nie jest niezależny.

Ponadto, co do SSN M. B. obwioniony podniósł, że pracowała ona w Prokuraturze Okręgowej w B., następnie w Prokuraturze Krajowej, a z informacji medialnych wynika, że była osobą cieszącą się szczególnym zaufaniem Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego Z. Z..

Podobnie, odnośnie SSN J. W., obwiniony podniósł, że sędzia jest znany z pravicowych poglądów i bliskiej znajomości ze Z. Z..

Również wobec SSN P. S. N., obwiniony wyraził wątpliwość co do jego bezstronności ze względu na jego relacje z Ministrem Sprawiedliwości-Prokuratorem Generalnym, gdyż jak zaznaczył sędzia pracował przez dwa lata w Ministerstwie Sprawiedliwości a następnie był prezesem Sądu Apelacyjnego w [...].

Obwiniony złożył też wnioski dowodowe domagając się weryfikacji przytaczanych we wniosku informacji medialnych, dołączenia akt osobowych sędziów, zwrócenia się do Polskiej Agencji Prasowej oraz do IPN o dostarczenie nagrania konferencji prasowej Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu na okoliczność bliskiej współpracy sędziów z Ministrem Sprawiedliwości-Prokuratorem Generalnym i jego wypowiedzi w przedmiocie zezwolenia na pocięgnięcie do odpowiedzialności sędziów i prokuratorów PRL-u, a nadto o ustalenie sygnatury akt sprawy T. T. w Sądzie Najwyższym i zwrócenie się do Krajowej Rady Sądownictwa o udostępnienie protokołu z wysłuchania J. W. jako kandydata na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na okoliczność, że sędziowie w tej sprawie dopuścili się przewinień.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o wyłączenie sędziów wyznaczonych do rozpoznania sprawy obwinionego J. B. R. należało uznać za bezzasadny i jako taki oddalić.

Zgodnie z przepisem art. 41 § 1 k.p.k. sędzia ulega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego

bezstronności w danej sprawie. W ocenie Sądu Najwyższego rozpatrującego niniejszą sprawę, o uzasadnionej wątpliwości można mówić jedynie w przypadku, kiedy jest to wątpliwość wynikająca z obiektywnych okoliczności, ocenianych przez pryzmat rozsądnie działającej osoby. W literaturze przedmiotu zasadnie, w odniesieniu do „uzasadnionej wątpliwości”, podnosi się, „że chodzi o poważną wątpliwość oraz że musi ona istnieć obiektywnie, a nie tylko w subiektywnym przeświadczeniu (urojeniu) strony, którą na podstawie zaistnienia określonej okoliczności mogłaby powziąć każda inna, rozsądnie oceniająca i nieuprzedzona osoba” (D. Świecki (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, LEX 2019). Także w orzecznictwie Sądu Najwyższego zaznacza się, że „wątpliwość co do bezstronności sędziego (art. 41 § 1 k.p.k.) musi istnieć obiektywnie i poddawać się zewnętrznej weryfikacji oraz ocenie, a nie być tylko subiektywnym przekonaniem określonej osoby” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z dnia 11 stycznia 2012 r., sygn. akt III KK 214/11, LEX nr 1135690). Wyłączenie sędziego w trybie art. 41 § 1 k.p.k. może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy ujawnią się okoliczności o takim charakterze, że brak jest możliwości przekonania każdego, rozsądnie myślącego, kto wątpliwości co do bezstronności powziął, że okoliczności te z całą pewnością nie wpłyną na obiektywizm rozpoznania sprawy i treść rozstrzygnięcia kończącego postępowanie (postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, sygn. akt II AKo 312/01, publ. OSA 2001/12/91).

Należy także podkreślić, że każdy wniosek o wyłączenie sędziego musi zawierać precyzyjnie określone okoliczności odpowiadające normatywnej podstawie zastosowania tej instytucji. Co więcej, okoliczności te muszą zostać wykazane w odniesieniu do konkretnego sędziego, którego dotyczy wniosek o wyłączenie. Nie mogą być to jedynie uwagi o charakterze ogólnym, generalnie podważające w ocenie wnioskodawcy bezstronność sędziego. Wynika to przede wszystkim z tego, że podnoszona przez wnioskodawcę okoliczność wyłączenia powinna być możliwa do obiektywnej oceny, czy stanowi ona „uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego”.

Jak wynika z art. 168 k.p.k., fakty powszechnie znane nie wymagają dowodu a zgodnie z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., wniosek dowodowy podlega oddaleniu jeśli w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że obwiniony nie powołał się na żadną obiektywnie istniejącą okoliczność wobec konkretnie oznaczonego sędziego, która wskazywałaby na zaistnienie przesłanki, o której mowa w przepisie art. 41 § 1 k.p.k., a wnioski dowodowe podlegają oddaleniu jako zmierzające w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania.

Z treści wniosku złożonego przez obwinionego wynika, że spełnienia przesłanki koniecznej dla wyłączenia sędziego upatrywał on, w wadliwej jego zdaniem, procedurze wyboru sędziów Sądu Najwyższego. Uzasadnieniem braku bezstronności wskazanych we wniosku sędziów zdaniem obwinionego jest także fakt przyjęcia do rozpoznania i rozpoczęcia procedowania pytań prejudycjalnych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, z czego wywodzi wątpliwości co do zgodności funkcjonowania Krajowej Rady Sądownictwa jak i sędziów wybranych przez ten organ.

W ocenie Sądu Najwyższego przebieg procedury, na której rzekomą wadliwość powołuje się obwiniony, nie stanowi okoliczności, która mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności wymienionych we wniosku sędziów. Wnioski, jakie wywodzi obwiniony nie mają związku z przesłankami, których spełnienie konieczne jest dla uwzględnienia wniosku o wyłączenie sędziego. Na marginesie należy podkreślić, że zastrzeżenia obwinionego dotyczą *de facto* kwestii ustrojowych, a przedstawione tezy stoją w sprzeczności z obowiązującym w Polsce prawem.

Odnosząc się do pozostałych argumentów podnoszonych we wniosku, należy stwierdzić, że medialne doniesienia nie mogą stanowić podstawy uzasadniającej wyłączenie sędziów od orzekania w przedmiotowej sprawie.

Współpraca sędziów w przeszłości i ich kontakty zawodowe z Ministrem Sprawiedliwości Prokuratorem-Generalnym a także właściwy i doceniany przez przełożonych przebieg służby sędziowskiej czy prokuratorskiej, nie są okolicznościami uzasadniającymi wątpliwości co do ich bezstronności. Sądy są niezależne, a sędziowie niezawisli, natomiast wypowiedzi różnych osób publicznych na tematy polityczne czy społecznie istotne są w tej sytuacji bez znaczenia.

Reasumując, w przedmiotowym wniosku obwioniony nie przywołał jakiegokolwiek argumentacji stanowiącej rzeczywistą podstawę dla wystąpienia z wnioskiem o wyłączenie sędziów, w związku z tym, na podstawie art. 42 § 1 kpk w zw. z art. 41 § 1 kpk *a contrario* w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz. U. z 2019 roku, poz. 52) wniosek o wyłączenie sędziów należało oddalić.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w sentencji.